

2015 TÚRÁZTAT

De kit is?

Eme fent nevezett évben olyan lényeket is túráztattunk, akikről tudunk is, meg nem is, akiknek a létezését hisszük is, meg nem is. Időnként azonban kénytelenek vagyunk elfogadni a segítséget, amit nyújtanak számunkra. Az őrangyalokról van szó.

Nekem az az érzésem, hogy ő vagy ők, az őrök, az angyal örök, vagy hétköznapi megfogalmazásban az őrangyalok túráztattak meg minket. Ehhez a kerékpárt mi már a fenekünk alá tettük, lábunkat a pedálra illesztettük, az irányokat, célállomásokat kijelöltük. Azt hittük, a jól és rutinosan megszervezett kirándulás sikere ezeken múlik. Pedig mindezek mellé jó, ha becsomagolunk bőröndjeinkbe némi angyalszárnnyal is, mert ha nem, ő csomagol be minket!

Szerencsére Pilisborosjenőn becsomagolták!

Hosszasan elmélkedhetnék még az őrangyalok feladatairól és tevékenységéről, létéről és segítő erejéről, de jobb lesz, ha kinyílt szárnyakkal hagyom, hogy itt lengedezzenek a sorok között, bemutatkozva és talán-talán meglátatva magukat.

Bohémia és a dél-csehországi tóvidék szinte itt van a szomszédságban. Bécset elhagyva, a hajnali derengésben épp hogy ébredtünk, mi utasok az autópályán haladó autóban, és már át is léptük az osztrák-cseh határt. *Vranov nad Dyjí* kastélya tárt kapukkal várt bennünket, hogy virágpompás udvarát, szökőkútját és csodás panorámáját élénk tárja. Gondtalan sétával jártuk

körbe, és készülődtünk a továbbutazásra, amikor is annak a bizonyos angyalszárnnyal és a hozzá tartozó őröknek munkája akadt. Valószínűleg elgondolkodott: Ha már az első nap első megállóján, a kora reggeli órákban elvesztve marad egy női táská, benne pénz, iratok, bankkártya és miegymás – ami ugye egy női táskában még van –, akkor nemcsak az elhagyó, hanem mindnyájunk számára vége a gondtalan nyaralásnak. Elgondolkodott, és úgy döntött, ha már egyszer Borosjenőről magukkal hozták, hát akkor csettint egyet ujjával, ellebbentve ezzel fejünk fölül a gond sötét fellegét, és mindenki más számára láthatatlanná teszi a női táskát, ami egy szék karfáján pihelve várta gazdáját, aki rohanást indult keresésére és megelézésére!

Kő lepotty, és az autók indultak tovább, bár ez kerékpártúra volt, de kicsit még a csomagtartón és az utánfutóban pihentettük a kétkerekűt. Egészen a második nap reggeléig.

Slavonice reneszánsz történelmi város, amelynek városközpontjában számos szép épület látható; ezek döntő többségükben a 14. században épültek, a városka fénykorában. Háborúk, tűzvész, járványok pusztították, mégis több csipkézett homlokzatú ház áll ma is, csodálatul turisták tömegének.

A nyár az esküvők évszaka, Csehországban is. *Jindřichuv Hradec* városában idén is belebotlottunk egybe. Kivonulás, bevonulás, a templomkerítésnél pedig nagy bohóckodás. Egy profinak tűnő hopp-

mester ugratta a vőlegényt a násznép nagy öröme és multságára. A városka büszkélkedhet az ország harmadik legnagyobb kastélyrendszerevel.

Trebon városán csak áthajtottunk, bár látványosságban ez a 13. századi alapítású városka sem szűkölködik. Sötétedés előtt szeretnénk volna addig csak képek alapján lefoglalt szálláshelyünket bejárni és belakni, már csak azért is, mert még egy gyalogtúra is várt ránk.

És végre *Kajov*. Nincs messze Soprontól (316 km), de oly sok kellemet, bájt és ünnepélyességet láttunk már az első napon idáig, hogy már szinte kívántuk a hétköznapi egyszerűséget. Például ágyat, asztalt, széket, otthonosságot. Nem volt hiábavaló eme kíváncsóság, mert szálláshelyünk minden ez irányú igényünket kielégítette. Ez itt a reklám helye. Aki *Český Krumlov* környékén szeretne néhány pihentető és látnivalóban gazdag napot eltölteni, annak szívből ajánljuk szálláshelyül: U Sv. Petra vendégház, Kladrná 3, Kajov, 382 21, Csehország a cím.

Český Krumlov város dél-Csehországban, a Moldva folyó kettős kanyarulatának partján; Csehország második leglátogatottabb turisztikai célpontja. Történelmi negyedét az UNESCO 1992. december 13-án a Világörökség részének nyilvánította. Teljes joggal. Mintha a középkorba csöppentünk volna vissza. Macskaköves, girbe-gurba utcáival igazán hangulatos hely. Jártunk-kelünk, jöttünk-mentünk, fotóztunk és fotózkodtunk. Mígnem újabb szárnylebbenés.

Gondtalan nézelődésünket az a döbbenetes felismerés szakította félbe, hogy az a bizonyos rakoncátlan női táská – amely egyszer már elveszett, majd megkerült – újra furcsa dolgokat produkált. Eltűntette az eddig benne lapuló pénztárcát. Elkeverte, láthatatlanná tette, eliskasztotta, vagy a jó ég tudja, mit tett vele, mindenesetre a tulajdonosa nem lelte! Hiába pakolta ki-be, legalább háromszor, csak nem mutatkozott. Nem is hinnéd, kedves olvasó, milyen vérfagyasztó egy ilyen jelenet a valóságban játszódó dokumentumfilmben. Kérdések, tanácsok, ötletek, javaslatok cikáztak köztünk, pergettük a filmet visszafe-

lé, hol jártunk, mikor is kellett használni vásárlásra vagy belépőre a tárcában lévő pénzt. Egyetlen reményként a krumlovi vár maradt, amelynek tornyánál vásárolt belépőjegyet a pénztárca tulajdonosa. Hogy a csodák hogyan is konstruálódnak életünkben, és mely események megoldása válik csodásan megnyugtatóvá? Nem tudhatjuk. De szerencsére tudás és racionális magyarázat nélkül is működik olykor, amikor velünk van az a bizonyos angyalszárny, amelyhez tartozik egy őrangyal is. Mert a pénztárcát egy kedves úr megtalálta, és visszaadta jogos tulajdonosának. Hiánytalanul benne volt minden pénz, bankkártya, igazolvány, lakcímkártya stb. Az emberek jók! De azt mindenképp mondhatjuk, hogy mi találkoztunk egy jó emberrel. Visszakaptuk a reményt a nyaralás további gondtalanságához! (Joggal kérdezed most, olvasóm, hogy hányszor fogok még ilyen izgalommal szolgálni? Megnyugtatlak, most már tényleg ez volt az utolsó!)

A krumlovi vár a prágai Hradsin után Csehország második legnagyobb vára. Öt udvarból és negyven épületből áll, valamint tartozik hozzá egy hét hektáros kastélypark is. Folyamatosan építettek, bővítették a 14. századtól egészen a 19. századig, de mai elrendezését a reneszánsz időkben, a 16. század elején végzett nagy átalakításkor nyerte el. Négy fő részből áll: alsó és felső vár, a barokk színházi rész és a kastélypark. A felső vár és a barokk színház közti várarkot egy

sok emelet magas, boltozatos híd tölti ki.

Végre kerekedés hegyen-völgyön által! Sportos napunkon eltekerünk *Zlata Koruna* helységbe. Legenda vagy sem, a legtöbb cseh útikönyv mindenesetre tényként emlegeti: a kolostorban őrizték Krisztus töviskoronájának egy tuskéjét, erre utal a hely eredeti neve, amelyet ma már csak kevesen ismernek: *Švatá Trnová Koruna* (Monasterium Sanctae Spineae Coronae), azaz Szent Tövis Korona.

Társaságunk sportkedvelőnek mondható. Mi sem példázta ezt jobban, mint hogy egy biciklizzéssel eltöltött nap után még nagy kedvvel, erővel és ügyességgel kezdett bele egy bowling-partiba, csak azért, mert az utunkba akadt egy bowling-pálya. A „szűz kéz” ügyessége többünk bábueltalálási eredményét sikerrel segítette. Gurítottunk, és olyan nagy találati aránnyal találtuk el a bábukat, ami gyakorlatlanságunkat szerencsénkkel kiegészítve tett eredményessé többünket is.

Létezik Dél-Csehországban egy falucska, 140 főnyi lakossal, a nyugalom szigeteként: *Holasovice*. Parasztkorok stílusú házai nem skanzenként állnak főterén, hanem állandó lakhelyül szolgálnak tulajdonosaik számára. Mindegyik porta szép, rendezett, felújított. Természetesen ezt a települést is a Világörökség részévé nyilvánította az UNESCO. Látványossága még e helynek a határában álló *Stonehenge*. Ez egy spirituálisnak mondott hely, ősi motívumok mai kivite-

lezésével. Építője egy lelkes spirítiszta, aki a mindenséget összetartó erőket szerette volna e helyre koncentrálni, és elhitetni az idelátogatókkal, hogy: „Mondjuk, én idetezem, te meg most odaállsz. Aztán én állok oda, de akkor te meg ideteszed” (Cseh Tamás: Egy bogár). És akkor az úgy jó lesz, sőt tökéletes és isteni – gondolom, gondolta az alkotó. Mi is odaálltunk.

Csehországban kerékpárral szabadidőt eltölteni, nagyon kedvelt tevékenység. Magyaroknak és cseheknek egyaránt. Így hát együtt vonatoztattuk meg a magyar és cseh bicikliket, hogy megérkezzünk a Sumova Nemzeti Park területére és a lipnoi tóvidékre. Itt, no itt, ezen az erdei úton volt az idei túra „Imádok élni”, „A végtelenbe is el tudnék tekerni” érzülete. Ezek voltak azok a kilométerek, amik az erdő csendjét, a föld illatát, a madarak énekét, a napfény játékát tekinték belénk.

Mindenképpen említést kell tennünk *Hluboka* váráról (ld. a képet). A vadászkastély (amelynek a Schwarzenberg család volt a legutolsó tulajdonosa) a Moldva felett uralja a környéket 140 gazdagon, gyönyörűen berendezett szobájával és 11 tornyával. Mi a rövid tárlatvezetői túrát választottuk, cseh nyelven. Azért az ösztinteséghez hozzátartozik, hogy kaptunk kezünkbe angol-német nyelvű tájékoztatót, amelyből házi tolmácsunk pontosan el tudta nekünk mondani mindazt, amit a cseh vezető szeretett volna titokban tartani előlünk, ugyanis a fegyvertár előtt annak a Schwarzenberg Adolfnak a szobra áll, aki 1598-ban visszavette Győrt a törököktől. És így lélekben már haza is értünk megyénkbe (Győr-Moson-Sopron).

Sajnos a jól-lét ugyanolyan elmúló állapot, mint a rosszul-lét. Abban az öt napban, míg együtt voltunk, mi csak a jól-létet, a „jóban létet” tapasztaltuk, köszönhetően ezt a mi házi őrangyalunknak, aki velünk volt. Utolsó, búcsúnapunkon a Vlatava (Moldva) partján kerekedtünk, folyásiránnyal szemben. Viszont csónakos tömegek hajóztak mellettünk, folyásirányban a folyón, vadvízi evezős stílusban. Szóval sportos nép hazájában jártunk, no! És mi is nagyon sportosnak éreztük magunkat, legalábbis én mindenképpen, a napszemcsimben, fedetlen vállal a ragyogó napfényben, a kilométerek megszelídítése közben.

Csizovszkiné Szabó Erzsébet
A g falva

